

„AHL-UL-KITAB“ – „Ľud Knihy“ – toto arabské slovo používa moslim, keď hovorí o kresťanoch. Nikdy by som si nebol myslel, že aj ja raz budem patriť k „Ľudu Knihy“. Chcel by som porozprávať, ako Biblia – Kniha kníh, zmenila môj život a aké som mal s ňou skúsenosti.

Narodil som sa a vyrastal som vo Fínsku, v krajine, kde ešte pred 30 rokmi bolo zvykom, že v každej domácnosti sa nachádzala Biblia a aj sa čítala. Moja rodina však nemala k Biblii žiadny vzťah. V čase, keď som mal byť confirmovaný, presťahovali sme sa do Švajčiarska. Pri confirmácii sme mali sľúbiť vernosť Bohu a svoj život podriaďiť Ježišovi Kristovi. Tento sľub sme nemohli vysloviť nahlas. Len v tichosti, sami pre seba sme mali odpovedať na otázku farára. Vtedy som si v mysli povedal: „Nie, to nechcem. Vôbec ma ani nenapadne nasledovať Ježiša.“ Napriek tomu som skonfirmoval.

V nasledujúcich štyroch- piatich rokoch som sa Biblie ani nedotkol a ani som sa nezúčastnil na

žiadnej kresťanskej akcii. Po maturite som chcel spoznať svet. Podľa môjho názoru bolo vo Švajčiarsku všetko malicherné, príliš presné a usporiadané. Chcel som byť slobodný a myslel som si, že sloboda spočíva v tom, že človek si robí, čo chce. Podľa mňa to bolo možné len v takej krajine, kde neberú všetko tak vážne, kde netreba pracovať a kde človek dostane všetko, čo len chce. Do úvahy prichádzala iba jediná krajina – a to India, zasľúbená zem. Rok pred odcestovaním sme si spolu s kamarátom v nádherných farbách vykresľovali, ako to tam bude. Snívali sme o dome, ktorý bude v údolí Himalájí, kde je všade ticho, kde sú ľudia spokojní, majú dosť peňazí, nemusia pracovať a majú veľké zásoby drog. Už vtedy sme ich užívali, lebo sa nám život zdal neznesiteľný. Boli to pekné sny, no v živote sa sny zväčša nesplnia. Zázračné na tom bolo, že nám sa tento sen splnil. Nastal deň, keď som v mierumilovnej Indii, v jednom prenajatom dome pod Himalájami, býval. Mal som dosť peňazí, dlhší čas som nemusel pracovať a čo bolo hlavné, mal som drogy. Dosiahol som svoj sen a mal som byť najšťastnejším človekom na svete. Ale aký omyl! S naplnením svojich snov som stratil všetky ilúzie.

Nebol som šťastný. Pri nohách Himalájí, vo vytúženom pokoji a samote som zistil, že mám všetko, čo som chcel a chýba mi to, po čom som najviac túžil – pocit šťastia a uspokojenosti. Keď som nad tým uvažoval, napadla mi myšlienka: „V Indii si nenašiel šťastie. Vrátiš sa do usporiadaného Švajčiarska, vzdáš sa drog, nájdeš si poriadnu prácu, oženiš sa a staneš sa normálnym občanom. Možno to je cesta uspokojenia“. Myšlienku nasledovali skutky.

Vrátil som sa do Švajčiarska, vzdal som sa drog a zamestnal som sa. A predsa na jeseň v roku 1971, pár mesiacov pred mojimi 21. narodeninami, som stál na balkóne nášho domu a preklímal som deň, kedy som sa narodil. Nehneval som sa na Boha, lebo som v Neho neveril, ale rozčuľovalo ma, že žijem. Život mi bol na ťarchu. A ako som tak stál na balkóne, uvažoval som: „Bárs by som sa nebol narodil!“ Keby som mal viac odvahy, skočil by som z balkóna na treťom poschodí a ukončil tak život. Jedna myšlienka ma zdržiavala od úmyslu skočiť: „Ak zoskočím, zničí sa moja telesná schránka, telo, s ktorým som doposiaľ nemal žiadne problémy. Nie som chorý ani telesne postihnutý. Čo sa ale stane s mojim duchom, s mojou dušou, ktorá mi spôsobuje toľko trápenia? Aj tá sa zničí alebo bude existovať ďalej? Zneisťovala ma moja neznalosť. Ako som sa tak zaoberal podobnými myšlienkami, navštívil ma jeden zo starých kamarátov. Už viac ako rok sme sa nevideli a keď vošiel, videl som na ňom, že sa zmenil. Vyžarovalo z neho niečo, čo som nepoznal. Netrvalo dlho a odhalil svoje tajomstvo. Približne

takto sa vyjadril: Začal čítať Bibliu a teraz nasleduje Boha, ktorý mu dal nový život. Potom mi dal Nový zákon a povedal: „Čítaj!“

Zmenený život môjho kamaráta vo mne vyvolal zvedavosť. Začal som teda čítať knihu, ktorú som dovtedy považoval za príšerne nudnú. Po prvýkrát som sa pustil do čítania Nového zákona so záujmom. Začal som Evanjeliom Matúša a jeho obsah sa ma zvlášť dotkol. V tejto knihe bolo niečo, o čom som doposiaľ nepočul ani nečítal. Ani som nevedel povedať, čo ma k nej ťahalo. Čítal som ďalej, pokiaľ som neprišiel k Mt 11:28 „Podťte ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obťažaní, a ja vám dám odpočinutie“. Slová Ježiša Krista ku mne bezprostredne prehovorili. Čítal som ďalej: „Vezmite moje jarmo na seba a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom a nájdete odpočinutie svojim dušiam“. Presne toto som hľadal: odpočinutie, pokoj, naplnenie, uspokojenie. Budem ďalej čítať, čo hovorí a potom konať to, čo prikáže.

V tom čase som chcel zmeniť zamestnanie a práve som sa chystal na pohovor vo firme St. Gallen. Pred pohovorom som mal hodinu čas a prechádzal som sa po meste. Hlboko na mňa zapôsobila stavba dómu. Myslel som si, že toto miesto je zvlášť vhodné na čítanie Biblie, vošiel som dnu, sadol som si na lavicu a začal som čítať Jánovo evanjelium. Počas čítania sa moja myseľ vyjasnila a zrazu mi bolo jasné, že Boh existuje! Náhle poznanie na mňa tak zapôsobilo, že som padol na kolená. Nedbal som na prítomnosť iných ľudí, ktorí sa usmievali nad mojím konaním. Len som sa modlil: „Bože môj, odpusť mi!“ Viac som nepovedal. Potom som si sadol späť na lavicu. Mal som vnútornú istotu, že Boh ma vypočul a odpustil mi. Sedel som a v mysli sa mi odvíjala celá moja minulosť. Zapieral som Boha, žil som tak, ako keby som ja bol bohom. Uvedomoval som si svoj život plný rozporov, a len toľko som vedel povedať Bohu: „Odpusť mi!“ To bolo moje prvé stretnutie so živým Bohom.

Odvtedy som chcel žiť s Bohom. Chcel som Ho lepšie spoznať a celý život som chcel podriaďovať Jemu. Čítal som Bibliu, ale zadovážil som si aj iné knihy, aby som Ho lepšie spoznal. Keďže som nevedel o ničom inom, čítal som knihy o hinduizme, študoval som učenie Budhu a začal som čítať aj Korán. To všetko s úprimnou túžbou spoznať Boha. Strávil som vtedy veľa času s Petrom, ktorého kvárili tie isté otázky ako mňa. Spolu sme chodili do rôznych kostolov. Raz sme počúvali katolícku, raz evanjelickú kázeň. Spolu sme si čítali Bibliu a rozprávali sa o prečítanom. Rýchlo sme spoznali, že vo Švajčiarsku sú ľudia príliš materiálne založení. Znova sme chceli odísť do Indie, lebo sme boli presvedčení, že ľudia sú tam viac duchovne založení.

Rozhodli sme sa, že v Indii vyhladáme jedného duchovného vodcu, guru, ktorý nám bude nápomocný pri spojení sa s božstvom. Podľa učenia hinduizmu je spojenie možné dosiahnuť len prostredníctvom guru, ktorý už získal dokonalé vedomie božstva. Bolo samozrejmé, že sme si so sebou do Indie vzali Nový zákon, učenie Budhu a Bhaghawadgítu. Dostali sme sa len do Pakistanu, pretože medzi Pakistanom a Indiou vypukla vojna. Keď sme sa tam zahĺbili do nábožných kníh, znova som prosil Boha: „Bože môj, ukáž nám správnu cestu“. Nebol som presvedčený o tom, že sa v každej knihe hovorí o tom istom a že je úplne jedno, v aké náboženstvo človek verí. Preto bola moja prosba o správny smer úprimná. Hľadal som istotu. Boh prekvapivým spôsobom vypočul našu prosbu. Dôkazom bola príhoda s krádežou našej batožiny.

Vošli sme do mesta, aby sme si nakúpili potrebné veci a naše batožiny sme si schovali mimo mesta na jedno miesto, ktoré sa nám zdalo byť bezpečné. Kvôli niečomu som sa vrátil k batožine a vybral si Nový zákon. Nič iné. Keď sme sa večer vrátili z mesta, zistili sme, že nám batožiny ukradli. Jedinou zachránenou vecou bol môj Nový zákon. Najprv som sa veľmi rozčúlil. Hneď som napísal bratovi, aby zakúpil ukradnuté knihy a poslal ich za mnou. Ale keď hnev pominul a vedel som triezvo uvažovať, spýtal som sa sám seba, či mi Boh tým nechcel niečo oznámiť. Či mi nehovorí, aby som čítal len Nový zákon.

V Pakistane sme sa zoznámili s kresťanmi, ktorí nás pozvali k sebe. Počas obdobia, čo som s nimi žil, počul som mnoho výkladov Biblie. Celý rok som intenzívne študoval Bibliu. Tam dozrelo moje predsavzatie: Len Ježiša Krista budem nasledovať, žiadneho iného náboženského vodcu.

V Pakistane som sa stretol so švajčiarskym priateľom, ktorý ma obdaroval Novým zákonom. Keďže sme obaja chceli úprimne nasledovať Pána Ježiša, zostali sme spolu. Žili sme v pakistanskom kresťanskom spoločenstve a horlivo sme študovali Bibliu. Dohodli sme sa, že ten, ktorý sa ráno zobudí skôr, zobudí toho druhého. Bibliu sme čítali tam, kde sa nám práve otvorila. Úprimne sme túžili, aby nám Boh ukázal svoju vôľu, ktorú sme chceli bez výhrad nasledovať. Jedného rána sa nám Biblia otvorila na 10. kapitole Evanjelia Matúša. Tam, kde Ježiš Kristus posielal svojich učeníkov do služby. V 9. verši im hovorí: „Neberte si do opaskov ani zlata, ani striebra, ani medených peňazí.“ Teda nemáme mať peniaze! „...ani kapsu na cestu, ani dve košele, ani obuv, ani palicu...“ Teda len jedny šaty a bosí! Na pokyn z Božieho slova sme si zobuli topánky a odhodili ich. Chceli sme byť poslušní. So šatami problém nebol, lebo sme mali len tie, v ktorých sme boli oblečení. Jedna vec mi spôsobovala starosť – cestovné konto so 100 dolármi. Uvažoval som, čo mám urobiť s peniazmi. Nakoniec sme dostali nápad, peniaze zameníme na pakistanské rupie a rozdáme ich v Karáčí žobrákom.

Cestovali sme stopom a prenocovali sme v jednej mešite. Tieto stavby sú vhodné na nocľah, lebo majú prútené matrace, na ktoré sme si mohli ľahnúť a mali sme strechu nad hlavou. V tú noc sme museli veľmi dobre a hlboko spať, lebo sme nepočuli zlodejov. Keď sme sa zobudili, nemali sme peniaze ani pasy. Ukradli nám ich! Na polícii nás už čakali pasy, ale peniaze nie. Veľmi sme sa tešili a na kolenách sme Pánovi ďakovali, že nás zbavil tiaže peňazí. Nemali sme inú túžbu, len konať to, čo hovorí Boh. Spomenuli sme si na slová Ježiša Krista: „...lebo hodný je pracovník svojej mzdy... A keď prídete do ktoréhokoľvek mesta a prijmú vás, jedzte, čo vám predložia“ (Lk 10:7–8). Vtedy pre nás tieto slová znamenali to, že ak sa spoľahneme na Pána Ježiša a na Jeho Slovo, On sa postará o nás, aj keď nemáme peniaze. Preto sme sa rozhodli prijať od našich hostiteľov potraviny, ale peniaze nie. Keď sa pozerám späť na toto obdobie, vidím, s akou trpezlivosťou znášal Pán našu nevedomosť a zázračne sa staral o nás.

Počas tohto obdobia sme nadobudli vzácne skúsenosti s Božou vernosťou čo sa týka naplnenia Jeho sľubov. Raz sme opäť cestovali stopom. Nocovali sme v palmovom háji. Ráno sme bez raňajok pokračovali v ceste. Cez poludňajšiu horúčavu sme si oddýchli v tieni a okolo štvrtej sme išli ďalej. Poriadne hladní a vyčerpaní sme ledva vládali stáť na nohách, keď tu si oproti nám vykračoval jeden muž. Kýval nám a pozýval nás k bohato prestretému stolu. Povedal len toľko: „Jedzte!“ A keď sme sa najedli, rozlúčil sa s nami týmito slovami: „Dovidenia, všetko najlepšie!“ My sme pokračovali v ceste s vedomím, že Pán sa o nás stará. Toľko sme vedeli: byť kresťanom znamená nasledovať Ježiša Krista.

Rýchlo sme spoznali, že s nasledovaním je spojených mnoho iných vecí. Mrzelo nás, že určité príkazy o zovňajšku vieme splniť, napr. chodiť bosí, ale iné prikázania Pána Ježiša sa nám poslušnosť nedarilo. Všimol som si, že som často podráždený a nervózny. Odniesol si to môj priateľ. Nadarmo som sa snažil zmeniť. Vedel som, že je to hriech, veď môj Pán a Spasiteľ sa tak nesprával. Natoľko ma trápilo moje hriešne správanie, že sme sa rozhodli 10 dní držať pôst, aby sme sa stali skutočnými kresťanmi. Ježiš Kristus sa postil 40 dní, ale to sa nám videlo trochu veľa. Vyhľadali sme malú chatrč a začali sme pôst – nejedli a nepili sme nič. Na tretí deň som odpadol, a keď som sa prebral, priateľ navrhol, aby sme pili trochu vody. Teda ďalších sedem dní sme pili vodu, ale nič sme nejedli. Počas pôstu sme čítali dve knihy – „Zjavenie Jána“ a „Nasledovanie Krista“.

Počas desiatich dní som máločo pochopil z knihy Zjavenia. Jedno mi však bolo jasné: človek má večný život buď v Božej sláve, alebo vo večnom zatratení. Niektoré slová zo Zjavenia sa mi hlboko vryli do pamäti. Znova a znova som si čítal pasáž o „víťazoch“, ktorí dostali zvláštne zaslúbenia. Pýtal som sa sám seba: „Aj ja patrím medzi tých, ktorí zostanú až do smrti verní a za každú cenu vydržia pri Kristovi?“ Táto otázka nezostala dlho nezodpovedaná. Po desiatich dňoch pôstu sme sa vrátili späť k našim pakistanským priateľom. Nasledujúcu noc som nemohol spať a vyšiel som von na lúku. V túto noc sa mi všetko objasnilo. Odrazu som porozumel všetkým biblickým veršom, ktoré som často čítal, ale nerozumel som im. Čo sa týkalo mojej poslednej otázky, napadli mi slová Pána Ježiša: „Na svete budete mať súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet“ (Ján 16:33). Pochopil som, že nikdy nebudem môcť vykonať to,

čo Boh od človeka vyžaduje, a že je pre mňa nemožné nasledovať Pána Ježiša z vlastnej sily. Pretože nie som schopný žiť svätý život, Ježiš Kristus musel podstúpiť smrť miesto mňa. Zomrel preto, lebo ja som hriešnik, neschopný vykonať nič dobrého. V onú noc som padol na kolená a prosil Ježiša Krista, aby vzal do svojich rúk môj život. Aby sa nasťahoval do môjho srdca, aby ma viedol až do cieľa. „Len Ty môžeš zvíťaziť, ja nie!“ V túto noc, v januári roku 1973, som sa stal Božím dieťaťom. „Ale tým, ktorí Ho prijali, dal moc stať sa deťmi Božími, tým, čo veria v Jeho meno“ (Ján 1:12).

Prijal som Božieho Syna a odovzdal som Mu Svoj život. Od tohto dňa som vedel, že z Božej milosti mám večný život. O niekoľko dní neskôr som počul kázeň o istote spasenia. Odvtedy som nikdy nepochyboval, že dieťa Božie má večný život. S veľkou radosťou som vydával svedectvo ľuďom o istote spasenia, o predivnom Pánovi, aby sa Jeho meno stalo známym. V tom čase som sa rozprával s mnohými hinduistami a moslimami v Pakistane, v Indii a v Bangladéši. Niektorí prijali vieru v Pána Ježiša a uverili, že Ježiš Kristus dáva večný život, radosť a pokoj.

V Pakistane a v Indii som strávil dva a pol roka. Vrátil som sa do Švajčiarska a oženil som sa s Helenou, ktorá je Švajčiarka. Boh nás obdaril štyrmi deťmi. Je to pre nás veľká radosť, že spolu môžeme milovať a nasledovať Pána a pre Neho žiť. Biblia, ktorú som sa v Pakistane naučil milovať a vážiť si, sa stala pre mňa čoraz vzácnejšou. Keď som bol mladý, často som sa modlil: „Nech Ťa len raz vidia moje oči a moja viera zosilnie. Nech zmiznú odo mňa všetky pochybnosti o Tvojej veľkej moci“. Som vďačný Bohu, že nikdy nevypočul túto prosbu, lebo by som sa stal závislým na viditeľných veciach. Našu vieru môžu posilniť dve veci: Božie slovo a poslušné srdce. Čím viac som študoval Bibliu, túto vzácnu, starú, a predsa aktuálnu knihu, tým viac vo mne silnelo presvedčenie:

„Radujem sa Tvojej reči ako ten, ktorý našiel veľkú korisť“, „Tvoja reč je nad všetko čistá, Tvoj

služobník ju miluje“ Žalm 119:162+140

Svedectvo z knihy „Túžba oklamaných“, vydavateľstvo MSEJK, Bratislava 2009, www.msejk.sk

Uverejnené s láskavým súhlasom vydavateľstva